

FILHARMONIA
SZCZECIN

WWW.FILHARMONIA.SZCZECIN.PL

23 lutego 2024 roku
Piątek – godz. 19:00

GRANDIOSO **STRAUSS | Muzyka lodowej góry**

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii
im. M. Karłowicza w Szczecinie

Katarzyna Lassak skrzypce
Łukasz Borowicz dyrygent

Muzyka Rodziny Lassaków „Heliosów” z Zakopanego:
Katarzyna Lassak „Helios” skrzypce (prym), śpiew,
instrumenty pasterskie: zółbcoki, piszczałki
Halina Maciata-Lassak skrzypce, śpiew
Anna Lassak „Helios” skrzypce, śpiew
Tomasz Lassak „Helios” basy podhalańskie, śpiew

Program:

„Nuty” góralskie – tradycyjne melodie podhalańskie [10’]

- Nuty przywitalne. Marsz Madziarski. Marsz Jaworzyński
- Nuty ozwodne „Zokopiańskie”
- Nuty Sabałowe i drobne
- Nuta balladowa Janosikowa „Kie Janicka wiedli od Lewoço”
- Nuty wierchowe
- Nuta krzesano: „Wiecno” i ozwodno „Zielono”
- Nuty do tońca zbójnickiego

JAN ADAM MAKŁAKIEWICZ

Koncert skrzypcowy nr 2 „Góralski” [28’]

- Allegro moderato – Marciale semplice
- Andante mesto – Marciale – Andante
- Rondo: Allegro maestoso – Allegro giocoso

/przerwa/

RICHARD STRAUSS

Symfonia alpejska op. 64 [50’]

- Noc, Wschód słońca, Podejście, Wejście do lasu, Wędrówka brzegiem strumienia, Wodospad, Zjawa, Kwietne łąki, Hala, Przez gęstwinę i zarośla, Na lodowcu, Niebezpieczne chwile, Na szczycie góry, Wizja, Unoszą się mgły, Słońce powoli zakrywają chmury, Elegia, Cisza przed burzą, Burza i wichry. Zejście, Zachód słońca, Epilog, Noc

KATARZYNA LASSAK

Absolwentka Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, gdzie pod kierunkiem prof. Janusza Wawrowskiego z wyróżnieniem obroniła pracę doktorską. Dokonała pierwszego nagrania zapomnianego II Koncertu skrzypcowego „Góralskiego” Jana A. Maklakiewicza z Orkiestrą Polskiego Radia w Warszawie, w Studiu Koncertowym im. Witolda Lutosławskiego. Pochodzi z Zakopanego, z rodziny góralskiej o wielopokoleniowych tradycjach muzycznych, jest prymistką Muzyki Rodziny Lassaków „Heliosów”. Koncertując, często zestawia swą interpretację muzyki klasycznej inspirowanej folklorem z tradycyjnym wykonaniem muzyki podhalańskiej.

Występowała jako solistka z orkiestrami symfonicznymi Filharmonii Pomorskiej w Bydgoszczy, Filharmonii Świętokrzyskiej w Kielcach, Filharmonii Zielonogórskiej oraz z Orkiestrą Polskiego Radia w Warszawie, grała nadto z orkiestrą kameralną Warsaw Players i Tatrzańską Orkiestrą Klimatyczną. Współpracowała z takimi dyrygentami, jak Michał Klauza, Paweł Kapuła, Przemysław Fiugajski, Agnieszka Kreiner i Norbert Twórczyński. Występowała na międzynarodowych festiwalach muzycznych – są wśród nich Festiwal Smyczkowy „Mistrzowie polskiej wiolinistyki”, „Emanacje”, „Gaude Mater”, „Muzyczne Przestrzenie”, „Ogrody Muzyczne” i Festiwal im. Piotra Janowskiego.

Jest laureatką wielu konkursów. W wieku 18 lat wygrała Konkurs Wokalny „Pamiętajmy o Osieckiej”. W ostatnim roku zdobyła 9 pierwszych miejsc w konkursach ogólnopolskich i międzynarodowych, w tym Grand Prix „Sabałowe Gęśle” dla najlepszego instrumentalisty na Międzynarodowym Festiwalu Folkloru Ziem Górskich i nagrodę honorową „Dziadońcyn Smycek”. Była stypendystką Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W 2023 roku nadano jej honorowy tytuł Wierchowej Orlicy.

ŁUKASZ BOROWICZ

Należy do grona najwybitniejszych dyrygentów polskich młodszej generacji. W latach 2005–2006 pełnił funkcję asystenta Kazimierza Korda w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej, wcześniej (2002–2005) był asystentem Antoniego Wita w Filharmonii Narodowej. W latach 2007–2015 pełnił funkcję dyrektora artystycznego Polskiej Orkiestry Radiowej. Od 2021 roku jest dyrektorem muzycznym Filharmonii Poznańskiej i głównym dyrygentem tamtejszego zespołu oraz pierwszym dyrygentem gościnnym Filharmonii Krakowskiej.

Jest laureatem konkursów dyrygenckich: w Trydencie (1999), Atenach (2000), Porto (2002) i Bambergu (2004). Wyróżniony Paszportem Polityki (2008), nagrodą Koryfeusz Muzyki Polskiej (2011), nagrodą im. Cypriana Kamila Norwida (2013) oraz nagrodą „Tansman 2014” za wybitną indywidualność muzyczną.

Dyrygował wieloma znanymi orkiestrami, m.in.: London Philharmonic Orchestra, Royal Philharmonic Orchestra, BBC Scottish Symphony Orchestra, Deutsche Symphonie-Orchester Berlin, Konzerthausorchester Berlin, Akademie für Alte Musik Berlin, Düsseldorfer Symphoniker, Bamberger Symphoniker, Orchestre National des Pays de Loire, Orchestre National de Montpellier, Orchestra della Svizzera Italiana i Queensland Symphony Orchestra.

W Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie poprowadził ponad 100 przedstawień operowych i baletowych. Współpracował również z teatrami operowymi w Krakowie, Łodzi, Wiedniu (Volkoper, Theater an der Wien), Bilbao oraz – jako pierwszy polski dyrygent w historii – z paryską Opéra Bastille (2018).

Dyskografia Łukasza Borowicza liczy ponad 65 albumów. Płyta Piotra Beczały „Heart’s Delight” (nagrana z Royal Philharmonic Orchestra dla firmy Deutsche Grammophon), uzyskała w Polsce status Złotej Płyty. Komplet dzieł symfonicznych Andrzeja Panufnika pod batutą Maestra (nagrany dla wytwórni CPO) został uhonorowany Special Achievement Award ICMA 2015.

Rodzina Lassaków „Heliosów” z Zakopanego kontynuuje bogate, wielopokoleniowe tradycje muzyki góralskiej z regionu Skalnego Podhala. Wielokrotnie zdobyli nagrody i wyróżnienia w konkursach muzyki ludowej: I miejsce na Ogólnopolskim Festiwalu Kapel w Kazimierzu Dolnym (2023), Grand Prix na „Dziadońcynym Graniu” (2023), I miejsce w Konkursie Muzyk Podhalańskich (2023), I miejsce w Konkursie „Muzykowanie na Duchową Nutę” (2023), I nagrodę na „Przednówku w Polanach” (2013). Rodzina bierze czynny udział w działalności Związku Podhalan, uroczystościach kościelnych i w licznych wydarzeniach kulturalnych w regionie, kraju i za granicą.

Halina Maciata-Lassak jest etnomuzykologiem, jurorem konkursów ludowych (m.in. Międzynarodowego Festiwalu Folkloru Ziem Górskich w Zakopanem), pedagogiem dwujęzycznym, wieloletnim instruktorem muzyki oraz prymistką zespołów regionalnych i nauczycielem gry muzyki góralskiej na skrzypcach. Swą pracę magisterską na Uniwersytecie Jagiellońskim poświęciła piszczącej bezotworowej na Podhalu. Już w wieku 10 lat wygrała „Sabałowe Bajania”. Jest laureatką I „Dziadońcynego Grania”, Festiwalu Folkloru Górali Polskich w Żywcu i Konkursu Kapel „Na Góralską Nutę” w Chicago.

Tomasz Lassak to muzykant i bardzo ceniony śpiewak, znany z pięknego śpiewu pytaskiego. Jest absolwentem Technikum Budownictwa Regionalnego. Wygrywał odbywające się przy Jesieni Tatrzańskej w Zakopanem konkursy śpiewu pytaskiego. W 2023 roku zdobył Złoty Polaniorski Zbyrcok w konkursie śpiewu pasterskiego solo na „Przednówku w Polanach”. Był solistą opery góralskiej „Ojciec Święty Jan Paweł II na Podhalu”, której wystawienia odbyły się m.in. w Operze Narodowej, Operze Krakowskiej i rzymskim Teatro Capranica.

Katarzyna Lassak jako solistka, prymistka zdobyła liczne nagrody: Grand Prix – „Sabałowe Gęśle” dla najlepszego instrumentalisty na Międzynarodowym Festiwalu Folkloru Ziem Górskich (2023), I miejsce w Ogólnopolskim Konkursie „Sabałowe Bajania” (2023), I miejsce na Festiwalu Folkloru Górali Polskich w Żywcu (2023), nagrodę główną w Konkursie

„Stefaniokowe Nuty” (2022) i nagrodę główną na Przeglądzie „Berdowe Muzykowanie” (2021). W wieku 18 lat wygrała Ogólnopolski Konkurs Wokalny „Pamiętajmy o Osieckiej”.

Anna Lassak jest dyplomantką w klasie śpiewu solowego na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie, ukończyła także prawo na UKSW. Występowała m.in. w Filharmonii Krakowskiej i Teatrze Wielkim – Operze Narodowej. Obdarzona pięknym głosem, należy do Zespołu Regionalnego im. Klimka Bachledy z Zakopanego. Jest laureatką „Przednówka w Polanach” oraz Międzynarodowego Konkursu Kapel, Śpiewaków i Instrumentalistów Ludowych im. Wł. Trebuni-Tutki. Była solistką w operze góralskiej „Ojciec Święty Jan Paweł II na Podhalu”.

WIELOPOKOLENIOWE TRADYCJE

W rodzinie Lassaków prapradziadek Szymon Lassak z Zębu grał na basach. Był cieślą, w 1904 roku zbudował zabytkową kaplicę w Jaszczurówce według projektu Stanisława Witkiewicza. Jeden z jego synów, Franciszek Lassak „Helios” z Zakopanego (1902–1983), wybitny prymista (a także cieśla i krawiec „portek” góralskich), przekazał swe umiejętności synom i wnukom: Tomaszowi, Januszowi i Stanisławowi. Z kolei w rodzinie Maciatów muzykant, prymista Józef Maciata z Białego Dunajca (1925–1998) nauczył grać swe dzieci: Halinę, Stanisława, Janinę i Annę. Był wszechstronnie utalentowanym stolarzem, grał w zespołach regionalnych, a dzieci z Białego Dunajca uczył gry na skrzypcach.

Pierwsza wzmianka źródłowa o rodzie Maciatów z Białego Dunajca pojawia się w 1621 roku. Mówiąc o tradycjach muzycznych w rodzinie Maciatów wydaje się celowe podkreślenie wartości zabytku ikonograficznego, pochodzącego z 1809 roku. Jest to rycina autorstwa Blumenfelda, która przedstawia dwóch muzykantów z Białego Dunajca: są nimi Jan Maciata, grający na piszczałce i Tomasz Maciata, grający na kozie (tj. dudach podhalańskich).

GRANDIOSO

STRAUSS | Muzyka lodowej góry

Bogata spuścizna kompozytorska **Jana Adama Maklakiewicza** (1899–1954) wydaje się dzisiaj niemal zupełnie zapomniana. Pamiętać trzeba o nim również jako o znakomitym pedagogu i publicyście, wreszcie jako o człowieku, który doprowadził do reaktywacji działalności warszawskiej filharmonii po latach wojny i okupacji.

Przypomnijmy, że Maklakiewicz zaraz po I wojnie światowej znalazł się w Zakopanem i tam niestrudzenie zbierał melodie góralskie. Stał się niebawem jednym z najważniejszych kompozytorów, których dzieła są głęboko osadzone w folklorze podhalańskim – obok Karola Szymanowskiego. Do tego nurtu należą „Modlitwa tatrzańska” na głos i organy, „Suita huculska” na skrzypce z fortepianem, obraz symfoniczny „Zbójnicy”, niedokończona opera „Wiatr halny” oraz trzyczęściowy **II Koncert skrzypcowy „Góralski”**, napisany w 1952 roku (ponad dwadzieścia lat po I Koncercie). Pomimo tego, że dzieło znakomicie wpisywało się w obowiązującą podówczas doktrynę estetyczną, nie zrobiło takiej kariery, na jaką zapewne zasługiwało. Po raz ostatni zabrzmiało w 1979 roku.

Nie można sobie wyobrazić lepszej propagatorki II Koncertu niż solistka dzisiejszego wieczoru Katarzyna Lassak, która doprowadziła do ponownego wykonania utworu w 70. rocznicę jego prapremiery i zarejestrowała go na płycie. Dziś wieczorem prezentuje go w niecodzienny sposób: oto wykorzystane przez Maklakiewicza melodie („nuty”) góralskie wykonuje jej rodzinna kapela Lassaków „Heliosów” z Zakopanego, możemy zatem usłyszeć skrzypce i basy podhalańskie, piszczałkę sześciootworową i bezotworową, instrumenty pasterskie.

W jednym z wywiadów solistka stwierdziła: „W Koncercie występuje jeden wyraźny cytat z muzyki góralskiej (nuta ozwodna »Zokopiańsko«), będący zarazem pierwszym tematem I części Koncertu. Pozostałe tematy pochodzą z inwencji kompozytora i są stworzone na wzór »nut« góralskich (typowe pięciotaktowe frazy w metrum dwudzielnym) lub oparte są na motywach melodyczno-rytmicznych zaczerpniętych z tradycyjnego śpiewu i muzyki in-

strumentalnej górali podhalańskich. W Koncercie występują fragmenty, które można interpretować jako dźwiękonaśladownictwo instrumentów pasterskich, takich jak trombity, dudy podhalańskie, a nawet dzwonki pasterskie. W utworze »odzywa się« też żywioł gór (na przykład efekt wiatru halnego w przetworzeniu I części)”. (28’)

Symfonia alpejska op. 64 („Eine Alpensinfonie”, 1915) **Richarda Straussa** (1864–1949) jest w istocie poematem symfonicznym – najdłuższym (trwającym blisko godzinę), najbardziej skomplikowanym i zarazem ostatnim dziełem tego gatunku w dorobku niemieckiego twórcy. Jak powszechnie wiadomo, Strauss był mistrzem poematu symfonicznego – ten rodzaj muzyki programowej przez wiele lat (od roku 1889) stał w centrum jego twórczości, co przyniosło światu osiem wybitnych utworów orkiestrowych; później zarzucił jednak pisanie poematów i zwrócił się ku operze, odnalazłszy w niej najważniejszą, bardziej dojrzałą formę muzyczną. Współpraca Straussa ze znakomitym librecistą Hugonem von Hofmannsthałem jeszcze przed wybuchem wojny zaowocowała czterema arcydziełami. Ponieważ po jej rozpoczęciu pisarz był zmuszony do odbycia służby wojskowej, kompozytor powrócił do rozpoczętej w 1911 roku partytury „Symfonii alpejskiej”.

Program dzieła, zasugerowany w partyturze przez dwadzieścia dwa tytuły poszczególnych (i płynnie po sobie następujących) odcinków symfonii, opowiada o zamkniętej w ciągu doby wspinaczce na szczyty bawarskich Alp i powrocie z wyprawy. Nie wiemy, czy jej bohaterem jest samotny wędrowiec, czy też raczej – co bardziej prawdopodobne – grupa osób. Zarazem program ten odzwierciedla osobiste doświadczenie kompozytora, który podobną wyprawę przeżył jako piętnastolatek (w jednym z listów wspominał ówczesną burzę, która wręcz wyrwała drzewa i skały).

Niezliczone tematy, ich powtórzenia i wariacje mają charakter bardzo obrazowy, wręcz ilustracyjny, co wydatnie ułatwia słuchaczom podążanie za „akcją” dzieła. A jednocześnie

umożliwia odczytanie zamysłu kompozytora, głównej myśli dzieła – czci wobec wiecznej i potężnej Natury („Anbetung der ewigen, herrlichen Natur”), mającej wymiar poniekąd mistyczny. Ta idea nowej duchowości zastąpiła Straussowi tradycyjną religijność – chrześcijaństwo, które świadomie odrzucił. Ukryte przesłanie dzieła (jego „prywatny” program) wyrażało Nietzscheańską ideę moralnego doskonalenia się poprzez własny trud („sittliche Reinigung aus eigener Kraft”).

Olbrzymi skład orkiestry użytej przez Straussa w „Symfonii alpejskiej” wyjaśnia, dlaczego arcydzieło to nader rzadko pojawia się w programach koncertów. Partytura wymaga około 120 muzyków, w tym poczwórnej obsady instrumentów dętych (znajdujemy wśród nich m.in. heklifon – basową odmianę oboju, użytą wcześniej przez Straussa w „Elektrze”), dwóch par kotłów, potężnej perkusji (poszerzonej o maszyny imitujące odgłosy wiatru i burzy), czelesty, dwóch harf, organów, dodatkowego zespołu dętego umiejscowionego za kulisami... Nic dziwnego, że dla dyrygenta i zespołu dzieło jest naprawdę ogromnym wyzwaniem.

Oto poszczególne ogniwa „Symfonii alpejskiej”: „Noc” (Nacht) – ciemność jest obrazowana przez nisko brzmiące instrumenty; „Wschód słońca” (Sonnenaufgang) – pochody dźwięków w optymistycznej tonacji A-dur; „Wymarsz i początek wspinaczki” (Der Anstieg) – wyrazisty i optymistyczny temat; słyszemy tu myśliwskie rogi grające za sceną oraz dwa tematy (marszowy, grany przez smyczki i harfę, oraz fanfarny, grany przez instrumenty dęte blaszane), które pojawią się w kolejnych ogniwach; „Wejście do lasu” (Eintritt in den Wald) – słyszemy tu rozmaite odgłosy ptaków; „Wędrówka brzegiem strumienia” (Wanderung neben dem Bache) – instrumenty imitują ruchliwość płynącej wody; „Wodospad” (Am Wasserfall) – chyba najbardziej obrazowe przedstawienie w całym dziele; „Zjawia” (Erscheinung) – być może alpejska wróżka czy nimfa, symbol „ducha Alp”, a być może złudzenie; „Kwiatne łąki” (Auf blumigen Wiesen) – pełen spokoju obraz, z dźwiękiem krowich dzwonków i pasterskiej fujarki; „Hala” (Auf der Alm) – słychać tu naśladowanie jodłowania; „Bezdroża w gęstwinie” (Durch Dickicht und Gestrüpp auf Irrwegen) – dominują tu rogi; „Na lodowcu”

(Auf dem Gletscher) – z fanfarowym tematem i rytmią naśladowującą ślizganie się na lodzie; „Niebezpieczne chwile” (Gefahrvolle Augenblicke) – z fagotem przedstawiającym wędrowca zmagającego się z lodem; „Na szczycie góry” (Auf dem Gipfel) – pod względem emocjonalnym jest to punkt kulminacyjny dzieła; solo oboju, symbolizujące kruchość człowieka wobec potęgi Natury; motyw szczytu, grany przez cztery puzony; Strauss używa tu pełnej orkiestry, by przydać scenie maksimum dramatyzmu; „Wizja” (Vision) – po raz pierwszy pojawiają się tu organy; wizja ma charakter niestabilny, ulotny, a zarazem mistyczny; niektórzy doszukują się tu symbolu tęczy „Unoszą się mgły” (Nebel steigen auf) – smyczki w centrum muzycznego obrazowania; „Słońce powoli zakrywają chmury” (Die Sonne verdüstert sich allmählich) – mrok zмага się ze światłem; „Elegia” (Elegie) – nastrój budowany przez grające unisono smyczki; „Cisza przed burzą” (Stille vor dem Sturm) – kontynuacja elegii; „Burza i wichry. Zejście” (Gewitter und Sturm – Abstieg) – jest to prawdopodobnie najdoskonalsze i najbardziej zmysłowe przedstawienie burzy w muzyce, o niezwyklej intensywności; reminiscencja doświadczenia piętnastoletniego Straussa; „Zachód słońca” (Sonnenuntergang) – zwiastowany przez harfy; „Epilog” (Ausklang) – w epilogu powracają znane nam tematy, podsumowujące wędrówkę; „Noc” (Nacht) – wracamy do punktu wyjścia, do ciemności; tym samym domknęła się wędrówka, która symbolizuje również ludzkie życie. (50')

Piotr Urbański

Zapraszamy na kolejne koncerty:

01.03.
pt, 19:00

sala symfoniczna

GRANDIOSO
BRUCKNER | Symfonia nr 8

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie
Rune Bergmann dyrygent

A. BRUCKNER – Symfonia nr 8 c-moll

08.03.
pt, 19:00

sala symfoniczna

GRANDIOSO
Piotr Anderszewski | Sinfonia Varsovia

Sinfonia Varsovia
Piotr Anderszewski fortepian, dyrygent

J. HAYDN – Koncert fortepianowy D-dur Hob. XVIII/11
W. A. MOZART – Symfonia nr 35 D-dur „Haffnerowska” KV 385
L. van BEETHOVEN – Koncert fortepianowy nr 1 C-dur op. 15

16. Februar 2024
Freitag – 19:00 Uhr

GRANDIOSO STRAUSS | Eisbergsmusik

Sinfonieorchester
der Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie Szczecin

Katarzyna Lassak Violine
Łukasz Borowicz Leitung

Volkskapelle der Familie Lassak „Helios“ aus Zakopane:
Katarzyna Lassak „Helios“ Violine (Primgeigerin), Gesang,
Hirteninstrumente: Złobcoki (Volksfidel), Pfeifen
Halina Maciata-Lassak Violine, Gesang
Anna Lassak „Helios“ Violine, Gesang
Tomasz Lassak „Helios“ Bass, Gesang

Programm:

Traditionelle Volksmusik der südpolnischen Region Podhale [10']

- Begrüßungsmelodie. Magyaren-Marsch. Jaworzno-Marsch
- Ozwodno-Melodien „Zokopiańskie”
- Melodien von Sabała und „Winzige” Melodien
- Balladen-Melodie von Janosik „Kie Janicka wiedli od Lewoce”
- Wierchy-Melodien
- Krzesano-Melodie „Wiecno” und Ozwodno-Melodie „Zielono”
- Tanz der Gebirgsräuber

JAN ADAM MAKLAKIEWICZ

Violinkonzert Nr. 2 „Aus den Bergen” [28']

- Allegro moderato – Marciale semplice
- Andante mesto – Marciale – Andante
- Rondo: Allegro maestoso – Allegro giocoso

/Pause/

RICHARD STRAUSS

Eine Alpensinfonie op. 64 [50']

- Nacht, Sonnenaufgang, Anstieg, Eintritt in den Wald, Wanderung neben dem Bache, Am Wasserfall, Erscheinung, Auf blumigen Wiesen, Auf der Alm, Durch Dickicht und Gestrüpp auf Irrwegen, Auf dem Gletscher, Gefährliche Augenblicke, Auf dem Gipfel, Vision, Nebel steigen auf, Die Sonne verdüstert sich allmählich, Elegie, Stille vor dem Sturm, Gewitter und Sturm, Abstieg, Sonnenuntergang, Ausklang, Nacht

KATARZYNA LASSAK

Sie ist Absolventin der Fryderyk-Chopin-Musikuniversität, wo sie unter der Leitung von Prof. Janusz Wawrowski mit Auszeichnung promoviert hat. Mit dem Orchester des Polnischen Rundfunks Warschau realisierte sie im Witold-Lutosławski-Konzertstudio die Ersteinstrumentierung des vergessenen Violinkonzerts Nr. 2 von Jan A. Maklakiewicz. Sie kommt aus Zakopane, entstammt einer Goralenfamilie mit generationsübergreifenden Musiktraditionen. Als Primgeigerin der Volkskapelle der Familie Lassak „Helios“ stellt sie gerne ihre Interpretationen von folkloristisch gefärbten klassischen Werke mit Darbietungen von Musik aus der Podhale-Region zusammen.

Als Solistin trat sie mit den Sinfonieorchestern der Philharmonien in Bydgoszcz, Kielce, Zielona Góra und dem Orchester des Polnischen Rundfunks Warschau auf; außerdem spielte sie mit dem Kammerorchester Warsaw Players und dem Tatra Climate Orchestra. Sie arbeitete mit Dirigenten wie Michał Klauza, Paweł Kapuła, Przemysław Fiugajski, Agnieszka Kreiner und Norbert Twórczyński zusammen. Sie trat bei internationalen Musikfestivals auf, darunter dem Streicherfestival „Meister des polnischen Violinspiels“, „Emanationen“, „Gaude Mater“, „Musikalische Räume“, „Musikalische Gärten“ und dem Piotr-Janowski-Festival.

Sie ist Preisträgerin zahlreicher Wettbewerbe. Im Alter von 18 Jahren gewann sie den Gesangswettbewerb „Let's Remember Osiecka“. Im letzten Jahr hat sie 9 erste Preise bei nationalen und internationalen Wettbewerben gewonnen, darunter den Grand Prix „Sabałowe Gęśle“ beim Internationalen Folklorefestival der Gebirgsregionen und den Ehrenpreis „Dziadońcyn Smycek“. Sie war Stipendiatin des Ministers für Kultur und Nationalerbe. 2023 wurde ihr der Ehrentitel „Wierchowa Orlica“ verliehen.

ŁUKASZ BOROWICZ

Er zählt zu den hervorragendsten polnischen Dirigenten jüngerer Generation. In den Jahren 2005–2006 assistierte er Kazimierz Kord an der Nationaloper Warschau, von 2002 bis 2005 assistierte er Antoni Wit bei der Nationalphilharmonie Warschau. In den Jahren 2007–2015 war er als künstlerischer Leiter des Polnischen Rundfunkorchesters tätig. Seit 2021 ist er Musikdirektor und Chefdirigent der Philharmonie Poznań (Posen) sowie Erster Gastdirigent der Philharmonie Kraków (Krakau).

Er gehört zu den Preisträgern der Dirigierwettbewerbe in Trient (1999), Athen (2000), Porto (2002) und Bamberg (2004). 2008 erhielt er die Auszeichnung des Magazins „Polityka“, dann den Preis „Koryphäe der polnischen Musik“ (2011), den Norwid-Preis (2013) und den Preis „Tansman 2014“ für die exzellente musikalische Individualität. Er leitete renommierte Klangkörper wie das London Philharmonic Orchestra, das Royal Philharmonic Orchestra, das BBC Scottish Symphony Orchestra, das Deutsche Symphonie-Orchester Berlin, das Konzerthausorchester Berlin, die Akademie für Alte Musik Berlin, die Düsseldorfer Symphoniker, die Bamberger Symphoniker, das Orchestre National des Pays de Loire, das Orchestre National de Montpellier, das Orchestra della Svizzera Italiana, das Queensland Symphony Orchestra u.a.

An der Nationaloper Warschau führte Łukasz Borowicz über 100 Opern- und Ballettaufführungen. Er arbeitete auch mit den Operntheatern in Krakau, Lodz, Wien (Volksooper, Theater an der Wien), Bilbao sowie mit der Pariser Opéra Bastille (als erster polnischer Dirigent) zusammen.

Seine Diskographie umfasst über 65 Alben. Das Album von Piotr Beczała „Heart’s Delight“ (Deutsche Grammophon), realisiert mit dem Royal Philharmonic Orchestra, erhielt die Goldene Platte. Die Gesamtaufnahme der Orchesterwerke von Andrzej Panufnik unter seiner Leitung (für das Label CPO) wurde 2015 mit dem Special Achievement Award ICMA geehrt.

Die Familie Lassak „Helios“ aus Zakopane setzt die reiche, über mehrere Generationen hinweg gepflegte Tradition der Volksmusik aus der Region Skalne-Podhale fort. Sie erhielten erste Preise bei Volksmusik-Wettbewerben: beim Nationalen Festival der Musikkapellen in Kazimierz Dolny (2023), den Grand Prix beim „Dziadońcyne Granie“ (2023), den 1. Preis beim Podhale-Wettbewerb (2023), den 1. Preis beim Wettbewerb „Sprituelles Musizieren“ (2023), den 1. Preis beim „Przednówek w Polanach“ (2013). Die Familie nimmt an den Aktivitäten des Podhale-Vereins, an kirchlichen Festen und zahlreichen kulturellen Veranstaltungen in der Region, im In- und Ausland teil.

Halina Maciata-Lassak ist Musikethnologin, Jurorin bei Folklorewettbewerben (u.a. beim Internationalen Folklorefestival der Gebirgsregionen in Zakopane), bilinguale Pädagogin, langjährige Musiklehrerin, Primgeigerin regionaler Ensembles und Lehrerin für Fidelspiel. Ihre Magisterarbeit an der Jagiellonen-Universität widmete sie der Nulllochpfeife aus Podhale. Bereits im Alter von 10 Jahren gewann sie den Wettbewerb „Sabałowe Bajania“. Sie ist Preisträgerin des 1. „Dziadońcyne Granie“, des polnischen Folklorefestivals in Żywiec und des Musikkapellen-Wettbewerbs „Na Góralską Nutę“ in Chicago.

Tomasz Lassak ist Musiker und ein angesehener Sänger, der für seinen schönen Hochzeitsgesang bekannt ist. Er ist Absolvent der Technischen Schule für Regionalbau. Er gewann die Hochzeitsgesangs-Wettbewerbe, die im Rahmen des Festivals „Tatra-Herbst“ in Zakopane stattfanden. 2023 gewann er den 1. Preis in einem Solo-Hirtengesangs-Wettbewerb „Przednówek w Polanach“. Er war Solist in der Volksoper „Papst Johannes Paul II. in Podhale“, deren Aufführungen u.a. an der Warschauer Nationaloper, der Krakauer Oper und dem Teatro Capranica in Rom stattfanden.

Katarzyna Lassak erhielt zahlreiche Preise als Solistin und Primgeigerin: den Grand Prix „Sabałowe Gęśle“ beim Internationalen Folklorefestival der Gebirgsregionen (2023), den 1. Platz beim Nationalen Wettbewerb „Sabałowe Bajania“ (2023), 1. Platz beim Polnischen Folklorefestival in Żywiec (2023), die Hauptpreise bei den Wettbewerben „Stefaniokowe

Nuty“ (2022) und „Berdowe Muzykowanie“ (2021). Im Alter von 18 Jahren gewann sie den Gesangswettbewerb „Let’s Remember Osiecka“.

Anna Lassak ist Absolventin der Klasse für Sologesang an der Fryderyk-Chopin-Musikuniversität Warschau; außerdem hat sie ein Jurastudium an der Stefan-Wyszyński-Universität abgeschlossen. Sie trat u. a. in der Krakauer Philharmonie und der Nationaloper auf. Sie gehört dem Klimek-Bachleda-Regionalesemble aus Zakopane an und ist Preisträgerin des Wettbewerbs „Przednówek w Polanach“ und des Internationalen Władysław-Trebnia-Tutka-Wettbewerbs für Volkskapellen, Sänger und Instrumentalisten. Sie war Solistin in der Volksoper „Papst Johannes Paul II. in Podhale“.

GENERATIONSÜBERGREIFENDE TRADITIONEN

In der Familie Lassak spielte der Urgroßvater Szymon Lassak aus Żab den Bass. Er war Tischler und baute 1904 eine kleine Kirche in Jaszczurówka nach einem Entwurf von Stanisław Witkiewicz. Einer seiner Söhne, Franciszek Lassak „Helios“ aus Zakopane (1902–1983), ein hervorragender Primgeiger (sowie Tischler und Schneider von Volkshosen), gab seine Fähigkeiten an seine Söhne und Enkel weiter: Tomasz, Janusz und Stanisław. In der Familie Maciata hingegen brachte der Musiker und Primgeiger Józef Maciata aus Biały Dunajec (1925–1998) seinen Kindern Halina, Stanisław, Janina und Anna das Musizieren bei. Er war ein sehr begabter Tischler, spielte in regionalen Ensembles und brachte Kindern aus Biały Dunajec das Geigenspiel bei.

Der erste Quellenhinweis auf die Familie Maciata aus Biały Dunajec stammt aus dem Jahr 1621. Was die musikalischen Traditionen der Familie Maciata betrifft, so scheint es angebracht, den Wert eines ikonografischen Denkmals aus dem Jahr 1809 hervorzuheben. Es handelt sich um einen Stich von Blumenfeld, auf dem zwei Musiker aus Biały Dunajec abgebildet sind: Jan Maciata, der Pfeife spielt, und Tomasz Maciata, der mit dem Dudelsack aus Podhale musiziert.

GRANDIOSO STRAUSS | Eisbergsmusik

Das reiche kompositorische Oeuvre von **Jan Adam Maklakiewicz** (1899–1954) scheint heute nahezu völlig vergessen zu sein. Er war auch hervorragender Pädagoge und Publizist; ihm ist es zu verdanken, dass die Warschauer Philharmonie nach den Kriegs- und Besatzungsjahren wiederbelebt wurde.

Es sei daran erinnert, dass Maklakiewicz sich unmittelbar nach dem Ersten Weltkrieg in Zakopane niederließ und dort unermüdlich Volkslieder sammelte. Bald wurde er – neben Karol Szymanowski – zu einem der wichtigsten Komponisten, dessen Werke tief in der Folklore der Podhale-Region verwurzelt sind, wie beispielsweise „Ein Gebet in der Tatra“ für Stimme und Orgel, die „Huzulische Suite“ für Violine und Klavier, das sinfonische Tableau „Die Gebirgsräuber“, die unvollendete Oper „Der Almwind“ sowie das dreisätzige **Violinkonzert Nr. 2 „Aus den Bergen“**, das 1952 (über zwanzig Jahre nach dem Konzert Nr. 1) entstanden ist. Das Werk entsprach zwar der damaligen ästhetischen Doktrin, wurde aber nie populär; zum letzten Mal führte man es 1979 auf.

Unmöglich wäre, sich eine bessere Förderin dieses Konzerts vorzustellen als die Solistin des heutigen Abends: Katarzyna Lassak trug zur Wiederaufführung des Werks zum 70. Jahrestag seiner Premiere bei und nahm es auf CD auf. Heute Abend präsentiert sie es auf ungewöhnliche Weise – die von Maklakiewicz verwendeten Volksweisen („Noten“) werden von ihrer Familienkapelle (Lassaks „Helios“ aus Zakopane) in primärer Form gespielt, so dass wir Fiedeln und Bässe aus Podhale, Sechslöcher- und Nulllöcherpfeifen als auch weitere Hirteninstrumente hören können.

In einem Interview stellte die Solistin fest: „Im Konzert kommt ein erkennbares Zitat aus der Volksmusik (die Ozwodna-Melodie »Zokopiansko«) vor, die auch das erste Thema des 1. Satzes darstellt. Die übrigen Themen stammen aus der Feder des Komponisten und sind

Nachahmungen der Folklore (typische fünftaktige Phrasen im Zweiertakt) oder beruhen auf melodisch-rhythmischen Motiven aus der traditionellen Gesangs- und Instrumentalmusik der Podhale-Bewohner. Es gibt Stellen in der Partitur, die als akustische Anspielungen auf Hirteninstrumente wie Trombiten (Holztrompeten), Dudelsack oder sogar Hirtenglocken interpretiert werden können. Auch die Atmosphäre der Berge kommt im Konzert zum Ausdruck (zum Beispiel »der Klang des Almwindes« in der Durchführung des 1. Satzes)“. (28')

Eine Alpensinfonie op. 64 (1915) von **Richard Strauss** (1864–1949) ist in der Tat eine Tondichtung – das letzte Werk dieser Gattung im Oeuvre des deutschen Künstlers und zugleich seine umfangreichste (fast eine Stunde dauernde) und komplizierteste Orchesterkomposition. Bekanntlich gehörte Strauss zu den vorzüglichsten Meistern der sinfonischen Dichtung. Dieser Typus der Programmmusik stand viele Jahre im Mittelpunkt seines Schaffens – seit 1889 schuf er acht geniale Orchesterstücke dieser Art; später verzichtete er jedoch auf das Schreiben der Tondichtungen und widmete sich der Oper, die er als die wichtigste musikalische Form ansah. Strauss' Zusammenarbeit mit dem hervorragenden Librettisten Hugo von Hofmannsthal stellte sich als äußerst fruchtbar heraus: Vor dem Ausbruch des Ersten Weltkrieges entstanden vier Meisterwerke. Da der Schriftsteller damals zum Militärdienst gezwungen war, kehrte der Komponist zur Arbeit an der 1911 begonnenen Partitur der „Alpensinfonie“ zurück.

Das Programm des Werkes suggerieren alle zweiundzwanzig Titel der unmittelbar ineinander übergehenden Episoden der Sinfonie – dies ist eine Art Erzählung über einen Ausflug in die bayrischen Alpen (wir wissen nicht, ob es sich um einen einsamen Wanderer handelt oder eher um eine Gruppe von Menschen). Zugleich spiegelt dieses Programm persönliche Erfahrungen des Komponisten wider, der solch eine Wanderung als Fünfzehnjähriger erlebte (in einem seiner Briefe beschrieb er einen vehementen Sturm, der Bäume und Felsenstücke auszureißen schien).

Unzählige Themen, ihre Variationen und Wiederholungen haben einen anschaulichen, geradezu illustrativen Charakter, was den Zuhörern erleichtert, der „Handlung“ des Werkes zu folgen. Alles drückt die Hauptidee des Komponisten aus, die der Sinfonie zugrunde liegt – „die Anbetung der ewigen, herrlichen Natur“, die eine beinahe mystische Dimension annimmt. Diese Idee einer neuen Spiritualität ersetzt bei Strauss die traditionelle Religiosität – das Christentum, das er bewusst ablehnte (die verborgene Botschaft der Musik – ihr „privates Programm“ – bezieht sich auf Nietzsches Idee der „sittlichen Reinigung aus eigener Kraft“).

Die enorme Besetzung, die Strauss in der Partitur der „Alpensinfonie“ verwendete, trug dazu bei, dass dieses Meisterwerk in Philharmonien ziemlich selten präsentiert wird. Das Orchester besteht aus ungefähr 120 Musikern – hier finden wir vierfache Bläser (u.a. mit dem Heckelphon, einer Bassversion der Oboe, die früher in Strauss' „Elektra“ erschien), zwei Paukenpaare, erweitertes Schlagzeug (inklusive Maschinen, die Wind- und Sturmgeräusche imitieren), Celesta, zwei Harfen, Orgel, Bläserensemble hinter den Kulissen... Kein Wunder, dass dieses Opus eine wirklich große Herausforderung für alle Ausführenden darstellt.

Die einzelnen Episoden der „Alpensinfonie“ kann man folgendermaßen charakterisieren: „Nacht“ – Dunkelheit wird durch tiefe Instrumente dargestellt; „Sonnenaufgang“ – Passagen in der optimistischen Tonart A-Dur; „Der Anstieg“ – ein klares und munteres Thema; hier hören wir Jagdhörner und zwei Themen (ein Marsch, gespielt von Streichern und Harfe, sowie eine Fanfare, angestimmt von Blechbläsern), die in den folgenden Episoden auftauchen; „Eintritt in den Wald“ – hörbar sind diverse Vogelstimmen; „Wanderung neben dem Bache“ – Instrumente ahmen die Beweglichkeit des fließenden Wassers nach; „Am Wasserfall“ – wahrscheinlich die illustrativste Darstellung im ganzen Werk; „Erscheinung“ – vielleicht eine Alpen-Fee oder Nymphe, ein Symbol für den „Geist der Alpen“, vielleicht eine Illusion; „Auf blumige Wiesen“ – ein ruhiges Bild mit dem Klang von Kuhglocken und Hirtenpfeifen; „Auf der Alm“ – Imitierung der Hirtengesänge; „Durch Dickicht und Gestrüpp auf Irrwegen“ – hier dominieren glänzende Hörner; „Auf dem Gletscher“ – mit Fanfarenmotiv und rhythmischer

Nachahmung des Eislaufs; „Gefahrvolle Augenblicke“ – mit Fagott, das einen gegen Eis kämpfenden Wanderer darstellt; „Auf dem Gipfel“ – emotionaler Höhepunkt des Werkes; das Oboen-Solo symbolisiert die Zerbrechlichkeit des Menschen im Anlitz der Naturkräfte; Motiv der Bergspitze, gespielt von vier Posaunen; Strauss verwendet hier das volle Orchester, um ein dramatisches Maximum zu erreichen. „Vision“ – hier erscheint die Orgel; die Vision ist instabil, flüchtig – und zugleich mystisch (manche sehen hier ein Regenbogensymbol); „Nebel steigen auf“ – Streicher sind im Zentrum des musikalischen Bildes; „Die Sonne verdüstert sich allmählich“ – die Dunkelheit kämpft gegen das Licht; „Elegie“ – hier spielen die Streicher eine wichtige Rolle; „Stille vor dem Sturm“ – eine Art Fortsetzung der Elegie; „Gewitter und Sturm – Abstieg“ – dies ist wahrscheinlich die vollkommenste und sinnlichste Darstellung des Sturms in der Musik, Klangbild mit einer ungewöhnlichen Intensität; Erinnerung an das Abenteuer des fünfzehnjährigen Strauss; „Sonnenuntergang“ – angekündigt durch beide Harfen; „Ausklang“ – hier kehren die bekannten Themen wieder, die die gesamte Reise rekapitulieren; „Nacht“ – wir erlangen den Ausgangspunkt: die Dunkelheit; die Reise, die das menschliche Leben versinnbildlicht, ist abgeschlossen. (50')

Piotr Urbański
(Deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

Wir laden Sie zu unseren Konzerten ein:

01.03.
Fr, 19.00

großer Konzertsaal

GRANDIOSO
BRUCKNER | Sinfonie Nr. 8

Sinfonieorchester der Philharmonie Stettin
Rune Bergmann Leitung

A. BRUCKNER – Sinfonie Nr. 8 c-Moll

08.03.
Fr, 19.00

großer Konzertsaal

GRANDIOSO
Piotr Anderszewski | Sinfonia Varsovia

Sinfonia Varsovia
Piotr Anderszewski Klavier, Leitung

J. HAYDN – Klavierkonzert D-Dur Hob. XVIII/11
W. A. MOZART – Sinfonie Nr. 35 D-Dur „Haffner“ KV 385
L. van BEETHOVEN – Klavierkonzert Nr. 1 C-Dur op. 15

ORKIESTRA W DZISIEJSZYM KONCERCIE / ORCHESTER IM HEUTIGEN KONZERT:

KONCERTMISTRZYNI /
KONZERTMEISTERIN
Karolina Hyla-Wybraniec

I SKRZYPCE / 1. VIOLINE
Maria Sosnowska
Monika Sawczuk
Edyta Wolańska
Elżbieta Fabiszak-Dąbrowska
Izabela Wojciechowska
Joanna Hajkiewicz
Alina Krzyżewska
Olga Rozmus
Maciej Musiał
Dominik Gugąła
Marcin Kieruczenko
Maria Nowak
Patrycja Ogórek**
Małgorzata Musidlak*

II SKRZYPCE / 2. VIOLINE
Robert Smoliński
Anna Przerwa
Łukasz Górewicz
Miłosz Kosmał
Robert Cybulski
Alicja Poręba
Małgorzata Kazimierczak
Małgorzata Borowiecka

Aleksandra Górską
Zoia Piankowska
Patrycja Kozak
ALTÓWKA / BRATSCHE
Grzegorz Sadowski
Ewa Jungiewicz
Galina Smolińska
Dominika Kotlicka
Zuzanna Ogorzelec
Magdalena Micke
Ludmiła Rusin
Izabela Joniec
Aleksandra Majewska
Weronika Grenda*
Magdalena Dąbrowska*

WIOLONCZELA /
VIOLONCELLO
Tomasz Szczęsny
Yesong Lee
Klara Świdrów
Hanna del Noce
Ihor Chilipik
Natalia Wesołowska
Kamila Łuczka*
Katarzyna Meisinger
Dorota Cieśla
Beata Sawrymowicz

KONTRABAS / KONTRABASS
Karol Nasiłowski
Paweł Jędrzejewski
Michał Mitschke
Wojciech Gunia
Robert Możejewski
Jan Gottschling
Mateusz Rzytka*
Weronika Adamska*

FLET / FLÖTE
Filippo del Noce
Joanna Kowalczyk
Anna Wojnowicz-Drężek
Paweł Majewski

OBÓJ / OBOE
Mateusz Żurawski
Izabela Kokosińska
Piotr Kokosiński

HECKELFON / HECKELPHON
Norman Kuhnert

KLARNET / KLARINETTE
Piotr Wybraniec
Bogusław Jakubowski
Krzysztof Krzyżewski
Krzysztof Baturó

FAGOT / FAGOTT
Anna Bownik
Michał Szydłowski
Bernard Łasecki*
Edyta Moroz

WALTORNIA / horn
Marcin Chrzanowski*
Oleksandr Melnychenko
Miłosz Żurawicz*
Katarzyna Sułkowska
Dmitrij Wdowiczenko
Krzysztof Danielak*
Łukasz Reginia*
Radosław Zamojski
Dawid Kostrzewa

TRĄBKA / TROMPETE
Dawid Głogowski
Marcin Olkowski
Sławomir Kuszvara
Bogdan Rymaszewski

PUZON / POSAUNE
Mateusz Kupski
Wojciech Bublej
Igor Puszkas
Radosław Gdula*

TUBA
Kamil Więzowski*
Tomasz Zienkiewicz
KOTŁY
Jorge Luis Valcarcel Gregorio
Dariusz Jagiełło

PERKUSJA / SCHLAGZEUG
Jacek Wierzychowski
Bogdan Pilak
Antonina Kador*
Krzysztof Kołłątaj*
HARFA / HARFE
Barbara Stalmierska
Julia Król*

ORGANY / ORGEL
Rafał Kowalczyk*

BANDA:
WALTORNIA / HORN
Marta Murawska-Bednarska*
Jan Sikora*
Filip Tylkowski*
Włodzimierz Galas*

TRĄBKA / TROMPETE
Leszek Kaczor*
Tomasz Dąbrowski*

PUZON / POSAUNE
Mateusz Koszur*
Łucja Pawlak*

*goście / als Gast
** Akademia Orkiestrowa /
Orchester-Akademie

AKADEMIA ORKIESTROWA to projekt realizowany przez Filharmonię oraz Akademię Sztuki w Szczecinie mający na celu praktykę i rozwijanie kompetencji wykonawczych w zespole orkiestrowym studentów kierunków instrumentalnych.

Die ORCHESTER-AKADEMIE ist ein von der Philharmonie und der Kunstakademie in Stettin geführtes Projekt, dessen Ziel es ist, die Aufführungsfähigkeiten von Instrumentalstudenten in einem Orchesterensemble zu üben und zu entwickeln.

POZNAJMY SIĘ

Zapraszamy Państwa do udziału w anonimowym badaniu publiczności Filharmonii. Mamy świadomość, że nasi odbiorcy zmieniają się i wzrastają wraz z instytucją. Wiedza i zrozumienie potrzeb Melomanów są dla nas kluczowe, by proponowane przez nas programy i działania były dla wszystkich satysfakcjonujące. Stąd potrzeba bliższego poznania Państwa oczekiwań i poziomu zadowolenia. Wasza opinia pomoże nam ulepszyć wydarzenia Filharmonii. Wystarczy wypełnić prostą ankietę i wrzucić ją do urn dostępnych w holu, foyer sali symfonicznej i balkonu Filharmonii.

Dziękujemy

LERNEN WIR UNS KENNEN!

Wir möchten Sie einladen, an einer anonymen Befragung des Philharmonie-Publikums teilzunehmen. Unser Publikum – dies sind wir uns bewusst – verändert sich und entwickelt sich stets mit der Institution weiter. Die Bedürfnisse der Zuhörerschaft zu kennen und zu verstehen, ist für uns von zentraler Bedeutung: Wir möchten, dass die von uns angebotenen Programme und Aktivitäten für alle zufriedenstellend sind. Deshalb ist es für uns wichtig zu wissen, wie zufrieden Sie mit uns sind und was Sie von uns erwarten. Ihre Meinungen werden uns helfen, die Veranstaltungen in der Philharmonie zu verbessern. Füllen Sie bitte unseren Fragebogen aus und werfen Sie ihn in eine der Urnen, die sich im Foyer, im Saal und auf dem Balkon der Philharmonie befinden.

Vielen Dank!

GALERIA POZIOM 4

KOSMOGONIA

Ten swoisty artystyczny dyptyk składa się z fotografii autorstwa **Janusza Marynowskiego i Tamary Pieńko**, które współtworzą czarno-biały obraz pozornie osobnych, a jednak niezwykle spójnych i uzupełniających się światów. Stanowią nacechowaną emocjami artystyczną dokumentację muzyczno-ogrodowej partytury „napisanej” przez Pendereckiego. Projekt powstał z okazji 90. urodzin Maestra.

Komponowanie ogrodu ma dla mnie wiele wspólnego z komponowaniem utworu muzycznego. I tu, i tam liczy się konstruktywistyczna wyobraźnia, umiejętność myślenia całością. [Krzysztof Penderecki]

Fotografie Janusza Marynowskiego powstawały na przestrzeni trzydziestu lat wspólnej pracy z Krzysztofem Pendereckim i pokazują artystę uchwyconego przez obiektyw niejako „na zapleczu” świata muzyki – w garderobie tuż przed koncertem lub zaraz po nim, na próbach, w chwilach zamyślenia i skupienia, w troskliwej interakcji z żoną Elżbietą.

Z kolei Tamara Pieńko przez kilka miesięcy eksplorowała i fotografowała arkadyjską przestrzeń, którą Krzysztof Penderecki stworzył i z której czerpał moc zarówno w życiu artystycznym, jak i prywatnym – ogród w Lusławicach. Zdjęcia powstały już po śmierci kompozytora i stanowią osobistą próbę odczytania wielowymiarowych przekazów, które po sobie pozostawił.

Wystawa będzie dostępna do 7 kwietnia 2024 roku w dniach otwarcia galerii: soboty i niedziele w godzinach 12.00–16.00 (ostatnie wejście 15.30).

Bilet w cenie 10 zł do kupienia w kasach i na stronie Filharmonii: filharmonia.szczecin.pl.

Dla publiczności galeria jest dostępna pół godziny przed koncertem, w jego przerwie i po nim (wstęp z ważnym biletem na dane wydarzenie).

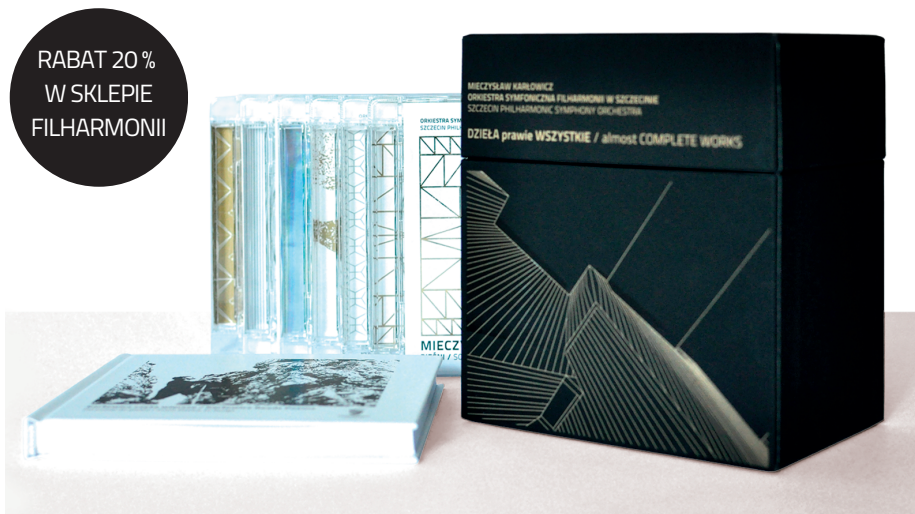
Poznaj historię Filharmonii i jej Orkiestry na:
70.FILHARMONIA.SZCZECIN.PL

MIECZYŚŁAW KARŁOWICZ DZIEŁA prawie WSZYSTKIE

WYDANIE SPECJALNE Z OKAZJI JUBILEUSZU
ORKIESTRY SYMFONICZNEJ FILHARMONII W SZCZECINIE

RABAT 20 %
W SKLEPIE
FILHARMONII

Wydawca

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Filharmonia im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie
„Miejscem naszego kultury współtworzącej przez
współczesnego artystę i dziedzictwo kultury”
Mieczysław Karłowicz Filharmonia w Szczecinie
Mieczysław Karłowicz Institute in cooperation with the Ministry
of Culture and National Heritage

Szczecin

70 lat Filharmonii im. Mieczysława
Karłowicza w Szczecinie
70 years of the Mieczysław
Karłowicz Philharmonia in Szczecin

75 lat Orkiestry Symfonicznej Filharmonii
im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie
75 years of the Mieczysław Karłowicz
Philharmonic Symphony Orchestra in Szczecin

Partner wydawnictwa

Mecenas Roku 2024

Patron Sezonu Jubileuszowego 2023/2024

BMW
Bońkowsky

Partner Motoryzacyjny Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii